

toe wezenlijk gronden bestaan? En hij beantwoordt die vraag toestemmend. Met het arrest in de hand, beschouwt hij het boven bedenking verheven, of ook hier de aanwezig eene zoodanige aanranding tegen den persoon des konings, welke ten eenemale valt in de termen van het tweede lid van artikel 1 der wet van 1 Juni 1830, en welke dan ook met dezelfde straf behoort te worden gecorrigeerd.

De advocaat-generaal meent alzoo, dat de aangevoerde middelen niet aannemelijk zijn; en bevestigd derhalve het verwerp van het ingestelde beroep. Doch indien de Raad mogt vermoeden, dat aan het feit eene verkeerde qualificatie is gegeven, dan concludeert de advocaat-generaal subsidiair dat de Hooge Raad het arrest, verplegen en ten principale recht spreken zal op de wijze, hiérboven omschreven, met veroordeeling van den requirant, ook in de kosten en essentie gevallen.

De Hooftzaak op woensdag den 17den maart in deze zaak uitspraak doen.

Rotterdam, 23 febr. Men verneemt, dat heden in den stedelijken raad met eene groote meerderheid van stemmen besloten is, om gevolg te geven aan het plan der zoo noodige uitbreiding der buitenstad. Zij zal aanvankelijk geschieden aan de zijde van het kleine Nieuwe Werk, waar de uiterwaarden zullen ingedijkt worden.

Hertogenbosch, 22 febr. Wij vernemen, dat door de raadkamer der arrondissementsrechtbank te dezez stede rechtszitting verhoord is tegen den schrijver van het bekende dichtstukje *de Verstoofeling*. Verhoordende in den Noord-Brabander van 22 de-

Casselle, 19 febr. Hier is in het begin dezer week ontvangen een brief uit Albany, van 1 Januari, van J. Snoek, die in October jk. met eenige anderen uit Drenthe naar de Verenigde Staten vertrok. Na een zeer moeilijke reis van 16 October tot 19 November, waar op 12 anderen hier van eenige gevallen van ziekte overleden. De 24 December jk. te Albany gekomen zijnde, konden zij de reis niet voortzetten, omdat de vorst de scheepvaart stremde, en omdat zij alles verreisd hadden, zij huurden er met 30 schijngelden eene woning voor 1750 Nederlanders in de stad. Het werk is niet thans niet, schrijft hij verder, maar men open voor zal hier mogelijk werk genoeg en talloos de verdiensten zijn hier, zwaar, als men werk heeft, maar de kost is hier nog niet goedkoop, het vleesch kost hier 10 a 12 cent Nederlanders per pond, en de appelen 3 a 4 cent, en de melk 1 cent per pint. Men kan hier in de winter naar Wisconsin, de plaats onzer bestemming, waarheen van Raulte thans is. Zoodanig wil over-

komen, hij komt niet winters, want dan is het hier gewoontlijk bitter, koud en het reizen tweemaal zoo duur. Godsdienst vindt men hier nog niet veel, maar de menschen zijn landheid, doch wij kunnen de menschen niet verstaan. Gelukkig is hier een predikant, die Hollandsch kan, *W. G. Hof*, die komt ons met drie huisgezinnen te hulp uit de commissie van behoeftigen; hij helpt ieder met raad en daad, en ontgemoet ons met een goede dienst geholpen, welke 100 jaerlijks verdienen, maar die Engelsch kan, verdienen 160 jaerlijks verdienen.

Laboung.

Het Parijche ministeriële dagblad *La Presse*, van den 8sten februari, behelst het volgende opmerkenwaardige artikel:

Holland is eene mogendheid, die veel van hare kracht heeft verloren, iedereen ziet dit wel. Evenwel is zalks nog geene reden, om zich nog kleiner te maken dan zij is.

Maar het geschilpunt, door de Engelsche bezetting van Laboung, leggen zich twee zeer verschillende strekkingen op den dag eener zijde, de verlichte meening, de groote menigte, die zich nog herinneren wat Holland eenmaal was, — deze allen protesteren levendig tegen gemelde bezetting; anderzijde, niet men de regering, vreesende, buiten twiifel den strijd van den haren tot tegen den jeron te herinbeiden, zich hier vernuft scherp en voorwendelich te vinden, ten einde Engeland te laten begaan en zich van handelen te kunnen onthouden.

Dit is eene valsche berekening, en het Hollandsche kabinet zal het dater ontdeekten, — te laat waarschijnlijk. De reden, welke dit kabinet zich reifen geeft om zijne lijdzaamheid te regtvaardigen, is, dat

het een eiland geldt, hetwelk niet speciaal vermeld is in het verdrag van 17 maart 1824, dat Laboung niet Borneo is. Het is vreemd, dat wij dit verdrag moeten aitteggen aan eene der belanghebbende partijen, aan de meest belanghebbende der twee. Maar, voor al wie de beweegredenen kent, welk genoemd traktaat deden sluiten, is het blijkbaar, dat dit misbruik maken is van de letter, ten einde er den zin van te miskenen. De geest toch van dit verdrag — wij zeiden het reeds vroeger — was, de Engelsche magt tot het Indische vasteland te beperken; was, te beletten, dat, door voet te vallen op de eilanden van den archipel, zij er aldra, volgens hare gewoonte, vier voeten vallen mogt. Holland moet uit ervaring weten, wat eene dergelijke nabuurschap beteekent. Om zich aan de govaren, aan de voortdurende aanmattingen dier nabuurschap te onttrekken, besloot het, in 1824, tot de grootste opofferingen. Het stond al de etablissementen af, welke het op het vaste land bezat. Dit was veel, maar misschien was het niet te veel om het voordeel te koopen van voor altoos bevrijd te zijn van de betwaren, welke de gemeenschappelijke bezetting der stations van den archipel het hadden berokkend.

Heden is de bezitting van Laboung een terugkeer tot het stelsel, waaraan men meende een einde te hebben gesteld door het traktaat van 17 maart 1824. Zeker, Laboung is niet Borneo; maar Laboung raakt aan Sarawak; Samarak is een deel van Sambah, hetwelk onbetwistbaar eene Hollandsche bezitting is, en reeds heeft een Engelsch agent zich te Sarawak gevestigd. Laat deze vestiging wortel schieten, — en gij zult zien wat er worden zal van uwe regten op Borneo zelf. Zeide niet dezer dagen de *Morning Chronicle*, dat de bezetting van Laboung slechts het begin was van de ondernemingen, welke Groot-Britannië overlegt op den ganschen archipel, en dat, voor het geval dat Holland mogt willen reclameeren met de gelegenheid waarnemen zou om dezelfde eigen, aanspraken te onderzoeken op de punten, welke het zelf bezet?

Indien men dupe is van de Britsche ambitie, dan is het waarlijk omdat men het zelf wil zijn; want zij maakt weinig verandering in hare middelen, wanneer zij het heeft, en ergens te vestigen. Altoos wordt hetzelfde thema vooruitgezet om den mond te stoppen aan hem, wier plaats zij innemen wil. Gij zijt niet in staat om u te verdedigen, noch om uwe eigene onafhankelijkheid te verzekeren. Aan mij dus, een en ander te doen. Dit is heilgeen hare agenten op dit oogenblik zeggen, in het noord-oosten van Azië, aan de hoofden van het oude koninkrijk van Ruedje Sing; het is krachtens dit voorwendsel, dat zij in dat koninkrijk een garnizoen van 10 000 man leggen, garnizoen, waarvan zij, wel te verstaan, de kosten doen dragen door het land-zelf, totdat het hun behagen zal of officieel bezit van te nemen. Hetzelfde voorwendsel werd nu, kortelings, door het blad van lord PALMERSTON bijgebracht, om, bij voorraad, de beoogde usurpatien in den archipel, ten nutten van het Aziatische vaste land, te regtvaardigen. De Nederlanden — wij schrijven letterlijk deszelfs woorden over — de Nederlanden, welke tot op den huidige dag magteloos in den Indischen archipel; wel verre van de bestellingen en de vrijheid zijner onderdanen tegen de zeeoovers te beschermen, was die staat niet eenmaal bij machte om de plundering zijner eigene oorlogschepen te beletten.

Nu moet men weten, dat deze laatste bewering op eene fabel rust. De Engelsche dagbladen van Singapore hadden aangekondigd, dat een Hollandsch oorlogschip, de *Cameleon*, zich door Maleijische roovers had laten plunderen. Maar dat was niet anders dan eene onwaarheid, die onmiddellijk werd gelogenstraft. Doch wat raakt dit? Lord PALMERSTON's dagblad neemt geene notitie van de logenstraling, en herhaalt onbeschroomd de fabel, die de beoogde combinatiën begunstigt.

Het *Journal de la Haye*, half-officieel-organ der Hollandsche regering, verheft zich met drift tegen de beschuldiging van onmagt, te Londen geopperd. Het veertigjarige staatsakkoord aan toe betoogt, dat Holland de gewone spanning heeft gevoeld om de magt van de Nederlanden te behouden, welke de eene en de ander langd. Dit alles is zeer juist, maar dit alles zal Engeland niet weerhouden, indien men zich vergenoegt met in een dagblad te spreken. In weerwil van alles wat het deed, zal Holland worden beschouwd als wel en behoorlijk bezetigd van onmagt, en als onmagtig, zal men het vraag of laat beroepen aan deszelfs bestellingen, welke men het reeds dien het niet te kunnen verdedigen. Intusschen komt men terug op het stelsel van gedeeltelijke bezetting, welke het traktaat van 17 maart 1824 heeft voor altijd te moeten keeren. Zij, die in Holland verlangen, dat de regering protestere bij de eerste verschijning van dat stelsel, en geen precedent late vestigen hetwelk men niet nalaten zal vervolgens te doen gelden om nieuwe etablissementen te gronden, — zij schijden dus het helderst te zien en het best bezield. Indien het kabinet van de Gravenhage zich liever het gevaar wil ontzeinen, het is meester zulks te doen; maar dan moet het zich niet verwonderd noch beklagen, wanneer het kwaad eenmaal geschied zijnde, het te vergeefs eenen steun zal inroepen die blootelijk geslacht zijn zou om de anderen te compromitteren, zonder roer het genoemde kabinet zelf nuttig te kunnen zijn.

Ook *Le National* komt in zijn nummer van 9 februari nogmaals terug op de kwestie van Laboung en zegt: *De Constitutionnel* (1) hakt al de mogelijkheden door, die ten aanzien der bezetting van Laboung zijn gerezen, en hij doet dit in termen welke men zeggen zou, aan het *Journal des Débats* ontleend te zijn (om, — volgens de uitlegging van den *National*, — Engeland te behagen). Neen, wat ons betreft, wij zullen nooit erkennen dat eene usurpatie regtmatic zij, omdat zij door ontzaglijke krachten wordt ondersteund, en omdat de klacht der betrokkenen partijen gesmoord wordt door den angst. Wat geschreven is in het traktaat van 1824, het is: dat Engeland alleen het Indisch vasteland zal bezitten van den archipel aan de Hollanders laten. Te vergeefs beroept men zich op dubbelzinnigheden; ziedaar de letter en den geest van het traktaat. Wanneer nu traktaaten regten gronden, zoo kan men, eener zijde, die regten verkrachten, en anderzijde nalaten ze te door gelden; maar men vernietigt die regten niet meer door eene gewelddaad dan door eene daad van zwakteit.

Ingezonden stukken.

Is de minister van justitie jaloersch op den heer Ruyt, wegens zijne beruchte dwaling?

Ronduit heeft de minister van justitie verklaard, en ten stelligste verzekerd, dat het *Journal de la Haye* niet onder het toezigt der regering stond, hooger dat blad ook met 125000 jaars geschrapt wordt.

Regelregt wordt die ministeriële verklaring wederdersproken door de bijzondere berichten, welke ons, van tijd tot tijd, aangaande de geheimnissen van het *Journal de la Haye* zijn medegedeeld.

LINUS BAGIANO, in zijn berucht werkje, schetst bijna op iedere bladzijde den *registreekschen* invloed, welke de heer VAN MAAREN en andere bewindsmannen op het blad uitoefenden; de schrijver van de *Mystères du Journal de la Haye*, onder welke de heer BAGIANO, reppen gedurig van ministeriële interventie, en de heer VAN RUYT, die een tijdlang met de redactie van dat blad betast was, verhaalt omstandig, hoe de te plaatsen artikelen aan de heeren ministers werden voorgelegd.

Het staat dus vast, dat, of de heer VAN JOTEN van CAMBRIS-AUVRIGNY, of de bovenvermelde schrijvers dwalen.

Wat belang nu konden laatstvermelde heeren hebben, om zoo opzettelijk te dwalen? Ik geloof niet, dat er een redelijken grond voor te vinden zou zijn. Voor eene openlijke dwaling van den minister, daarentegen, zou men eene oorzaak kunnen ontdekken. Sedert lang verleidde het, dat Z. E. Ruyt, nu verig was op eenen titel, en niet leede, oogen aanzag, hoe zijn, even als hij *Burgerlijke ambtenaar* RUYT, tot hertog der dwaling, was bevorderd. Een rang in dien adeldom te bekleden, zegt men, was zijn verigste wensch. Hij zijt wankies van het gilde.

Na wij toch over een bezoldigd blad spreken, is het niet kwaad aan onze verlegenwoordigers eene omstandigheid te herinneren, welke geheel in de vergetelheid schijnt te geraken.

De *Messageur de Gand*, van den 10den mei des vorigen jaars, heft eene luiden klaagtoon aan, dat aan genoemd blad de treft van het *Nederlandsche subsidie* ontnomen was, om daarmee een nieuw opperigt blad, den *Courrier d'Anvers*, te ondersteunen. Het is nog op dit oogenblik een in België erkend en bekend feit, dat vier dagbladen van dat land, waaronder beide genoemde, door Hollandsch geld worden op de been gehouden.

Wat zouden onze ministers antwoorden als men dienaangaande eene stellige verklaring werd afgevraagd? — Zouden zij blijven volharderen in hunne dwalingen?

Het klinkt vreemd, niet waar, dat, nog op dit oogenblik behalve het beroemde, echt nationale *Journal de la Haye*, ook Belgische bladen door ons bezocht worden bezoldigd. Waarom dat, wat strekken mag?

Men kent er grond voor vinden zoo lang nog eene eindschikking met België was toe stand gekomen, en dat land nog altijd beschouwd werd, door zekere oogen, als wettig en werkelijk tot het domein van den staat te behooren; loch konden die benaide dagbladen gesticht worden te streven naar het christelijk doel, van onze verdoelde broeders terug te voeren in den staat der allen regengerevende legitimiteit. Maar sedert op bezogelde plaatsen ploegrijkt eene vriendschap is toegestaan, en het meer dan vreemd, dat vinnig op eenen bladen in België door ons bezocht worden bezoldigd. Of zijn onze ministers zoo groote voorstanders van openbare?

En het is niet nit onden sleur, dat de goede Nederlandsche guldens naar de schakel der Belgische oppositie-schrijvers verhuizen; — althans ten vorige jare werd er een *zwaarte* plan uitgeg, en verkroeg dat blad, als *Comité d'Anvers*, eene vaste toelage uit onze schatkamer, en het blijk is te erkennen, dat die toelage hetzelfde werd op de soldij van den *Messageur de Gand*.

(1) Wij zullen het bedoelde artikel in den *Constitutionnel*, hetwelk voor Nederland alreeds een verantwoord is, eerstsdags mededeelen.

... is nu die Courrier d'Anvers voor een blad. Waarvoor wordt het betaald?

Het is een tweeling-broeder van het Journal de la Haye — evenwel met andere tronie. Het is het erkende Belgische jesuiten-blad; de ijverige voorvechter van de ultramontaansche partij, die door het geld van het protestantsche Nederland wordt onderhouden. Hoe vreemd?

De andere Belgische bladen, welke in de soldij van Nederland staan, zijn ten minste nog Orangistische bladen; gehachtheid aan ons stamhuis kan het oog van het bestuur zoo ver benevelen, dat het wanrij door zodanige middelen de hoop te moeten levendig houden bij onze afgewallene broeders, van eenmaal weder de zegeningen hunner legitieme heerschappij te snellen smaken; maar met Hollandsch geld de wenschen van pater ROOTHAAN te bevredigen — dat is vreemd.

Men zag ten vorigen jare, juist tijdens de oprigting van dat jesuiten-blad, meer vreemde verschijnselen van dien aard. Men zag de katholieke leden der Tweede Kamer plotseling tegen eene grondwetsherziening gestemd, nog zoo kort te voren door hen aangeprezen; men zag — neen, men zag niet, maar men vermoedde — en ik wil hier geene vermoedens spreken. Dit zij genoeg, dat men groote reden had een verbond te vermoeden, gesloten tusschen de ultramontaansche en onze autocratische partij.

Verwonder u niet daarover. De heer THIESS zei de terecht: alle soorten van despotisme zijn broeders. Het doel van ieder despotisme is hetzelfde: versmoring van het vrije woord, en inkerking van den vrijen geest. De middelen, om dat doel te bereiken, mogen verschillen bij een jesuit en een heerschzuchtigen minister, — de een moge dreigen met de straffen des Hemels, de ander met kerker en schavot — de grond hunner wenschen blijft dezelfde.

Maar het geschrift over de bezoldigde pers brengt mij op eenen afweg. Ik wilde alleen den heer VAN DAM of schoonschijn opmerkzaam maken, dat het Journal de la Haye niet het eenige dagblad is, omtrent hetwelk eene ministeriële verklaring noodig schijnt.

Overigens weet ik mijne verachting voor die bladen niet beter uit te drukken, dan door mede te deelen wat ik ontlaan in een vermoord tijdschrift las:

„Mannen, die hunne pen verhuren, stel ik, op het gebied van den geest, gelijk met die gezonkene wezens der maatschappij, welke hun ligchaam aan den eerstkomende, voor een verachtelijk loon, overgeven.“
„Overtuiging laat zich, evenmin als liefde, voor goud kooplen.“
LUCIFER.

Advertentien.

In Naam des Konings.

De Arrondissements-Regtbank, zitting houdende te Zutphen, in de Provincie Gelderland, heeft gegeven het volgend Vonnis:

Tusschen JAN LINDVELD, Verwersgezels, wonende te Zutphen, Eischer bij acte van dagvaarding van den twintigsten Maart 1800 zes en veertig, hebbende tot Procureur Mr. L. A. J. W. Baron SLOET, ter eene.

En JANTJEN POL, zonder bekend werkelijk verblijf binnen dit Koninkrijk, Gedaagde bij bovengemelde dagvaarding, doch defaultante, ter andere zijde.

Gezien de acte van dagvaarding in het hoofd dezes vermeld;

Gezien een extract uit het register van huwelijksacten der Stad Zutphen, waaruit blijkt, dat de Eischer op den zeven en twintigsten September achttienhonderd zeven en dertig met de Gedaagde door het huwelijk is verbonden;

Gezien eene expeditie van een Vonnis dezer Regtbank van den zeven en twintigsten October 1800 dezes, nu veertig, behoorlijk geregistreerd, waarbij de Eischer is toegelaten om kosteloos te procederen;

Gezien een proces-verbaal van den President dezer Regtbank, van den acht en twintigsten Mei jongstleden, behoorlijk geregistreerd, houdende niet-vereeniging van partijen en verlof aan den Eischer, om zijne Echtgenoot tot echtscheiding te dagvaarden;

Gezien, de namens den Eischer genomsene conclusie van den slotte luidende:

„dat het der Regtbank mogte behagen, ten profijte van het verlegende verstek te verstaan, dat het huwelijk tusschen den Eischer en de Gedaagde, uit hoofde van kwaadwillige verlaten van de laatste genoemde, is ontbonden, met veroordeeling van de Gedaagde in de kosten;“

Gelet op het tegen de Gedaagde verleende verstek; Gehoord den Heer Officier van Justitie Mr. P. S. de van NOORT, concluderende tot adjudicatie van den eisch;

Gezien de Artikelen 264, No. 3, en 266 van het Burgerlijk Wetboek, en de volgende, 56 en 57 van dat van Burgerlijk Regtverandering;

Overwegende ten aanzien der Gedaagde, dat de Eischer met de Gedaagde op den zeven en twintigsten September 1800 zeven en dertig te Zutphen door het huwelijk zijn verbonden, alwaar zij hunne woonplaats hebben geresigd, doch dat de Gedaagde heeft kunnen goedvinden den Eischer steeds op den voorgedagden dag te verlaten, zimmer weder tot hem te terugkeeren, en hem binnens kennis heeft gegeven of door geve van de plaats, waar zij zich ophoudt of bevindt;

dat de Eischer dienvolgens is te rade geworden tegen de Gedaagde de regtsverandering in te stellen tot echtscheiding;

dat hij daartoe bij den President dezer Regtbank het noodige verzoekschrift heeft ingediend, op hetwelk is gelaat de verschijning van partijen;

Dat de Gedaagde, ofschoon ingevolge de wet opgeroepen zijnde, ten dienenden dage niet voor den Heer President is gecompareerd, en toen aan den Eischer verlof is verleend, om haar tot echtscheiding te dagvaarden;

dat de Gedaagde dan ook behoorlijk in regten is opgeroepen bij boven aangelegene acte van dagvaarding, die ad valvas curiae is aangeslagen en geplaatst in de Arnhemse Courant, aan den negen en twintigsten Augustus jongstleden, No. 186, doch dat zij in gebreke is gebleven te compareren en dienvolgens tegen haar is verleend verstek;

Overwegende ten aanzien van het regt:

dat, vermits hier alzo plaats heeft kwaadwillige verlaten en er reeds meer dan vijf jaren zijn verlopen sedert de Gedaagde zich uit de gemeenschappelijke woning heeft verwijderd, de Eischer, ingevolge Artikel 266 van het Burgerlijk Wetboek, bevoegd is, om echtscheiding te vordagen.

De Arrondissements-Regtbank te Zutphen, in naam en van wege den Konink. zende regt in burgerlijke zaken en oordeelende in het eerste ressort, ten profijte van het verlegende verstek verstaat dat het huwelijk tusschen den Eischer en de Gedaagde ter zake van kwaadwillige verlaten door echtscheiding, is ontbonden, met veroordeeling van de Gedaagde in de kosten van den processe.

Aldus gewezen door de Regtbank voormeld bij de Heeren mr. J. G. LUIJKEN GLASHORST, Register, loco praesidis, Mr. A. VAN BERGEN Register en Mr. D. EYKINK Plaatsvervangend Register, en ter vergadering van Donderdag den tienden December achttienhonderd zes en veertig, door den heer voorzittenden Register in tegenwoordigheid van, Jonkheer Mr. P. N. QUARLES VAN UFFORD en Mr. A. VAN BERGEN, Registers, Mr. F. L. SCHLINGEMANN, Substituut-Officier, en Mr. B. A. ROELFINK, Griffier, bij afwezigheid van den plaatsvervangenden Register Mr. D. EYKINK, met opendeuren afgesproken.

(Geteekend) { J. G. LUIJKEN GLASHORST
B. A. ROELFINK.

In waarheidskennis is deze behoorlijk geteekend, gezegd en afgegeven.

Voor Eerste Grosse.

(Geteekend) B. A. ROELFINK, Griffier.

Geregistreerd te Zutphen den vijftienden Februarij achttienhonderd zes en veertig, deel dertig, tot den twintigsten, vak drie, van den zonder renvoijen, schuldige twee gulden veertig cent voor registratie-regt, en drie gulden twaalf en een halve cent voor expeditie-regt; met acht en dertig procenten, zeven gulden twee en zestig en een halve cent.

De Ontvanger (Geteekend) A. VAN HOYTEMAN, Voor kopij conform.

G. EBBINK VAN DICK, Beurwaarder.

In den jare achttienhonderd zeven en veertig, den negentienden Februarij, ten verzoeke van JAN LINDVELD, Verwersgezels, wonende te Zutphen, procederends ten dezer kosteloos; krachtens vonnis der Arrondissements-Regtbank te Zutphen van den zeven en twintigsten October 1800 dezes, nu veertig, en voor zoo veel noodig, woonplaats hebbende, ter woonplaats van deszelfs Procureur den Heer Mr. L. DOLF ANNE JAN WILT BARON SLOET, Procureur bij de Arrondissements-Regtbank van den negentienden te Zutphen, — heb ik ondergeteekende G. EBBINK VAN DICK bevestigd, Beurwaarder der bij gemelde Regtbank, woonplaats hebbende, betrekking aan JANTJEN POL, zonder bekend werkelijk verblijf binnen dit Koninkrijk, zende regt in burgerlijke zaken en oordeelende in het eerste ressort, ten profijte van het verlegende verstek verstaat dat het huwelijk tusschen den Eischer en de Gedaagde ter zake van kwaadwillige verlaten door echtscheiding, is ontbonden, met veroordeeling van de Gedaagde in de kosten van den processe.

Van eens op den vijftienden Februarij jongstleden te Zutphen geregistreerde grosse van een vonnis, door de Arrondissements-Regtbank, zitting houdende te Zutphen, in de Provincie Gelderland, tusschen den requirant, als Eischer, ter eene, en de betrekkingende, als Gedaagde, ten andere, zende regt in burgerlijke zaken en oordeelende in het eerste ressort, ten profijte van het verlegende verstek verstaat dat het huwelijk tusschen den Eischer en de Gedaagde, uit hoofde van kwaadwillige verlaten van de laatste genoemde, is ontbonden, met veroordeeling van de Gedaagde in de kosten van den processe.

Gehoord den Heer Officier van Justitie Mr. P. S. de van NOORT, concluderende tot adjudicatie van den eisch; Gezien de Artikelen 264, No. 3, en 266 van het Burgerlijk Wetboek, en de volgende, 56 en 57 van dat van Burgerlijk Regtverandering;

Overwegende ten aanzien der Gedaagde, dat de Eischer met de Gedaagde op den zeven en twintigsten September 1800 zeven en dertig te Zutphen door het huwelijk zijn verbonden, alwaar zij hunne woonplaats hebben geresigd, doch dat de Gedaagde heeft kunnen goedvinden den Eischer steeds op den voorgedagden dag te verlaten, zimmer weder tot hem te terugkeeren, en hem binnens kennis heeft gegeven of door geve van de plaats, waar zij zich ophoudt of bevindt;

dat de Eischer dienvolgens is te rade geworden tegen de Gedaagde de regtsverandering in te stellen tot echtscheiding;

dat hij daartoe bij den President dezer Regtbank het noodige verzoekschrift heeft ingediend, op hetwelk is gelaat de verschijning van partijen;

Dat de Gedaagde, ofschoon ingevolge de wet opgeroepen zijnde, ten dienenden dage niet voor den Heer President is gecompareerd, en toen aan den Eischer verlof is verleend, om haar tot echtscheiding te dagvaarden;

dat de Gedaagde dan ook behoorlijk in regten is opgeroepen bij boven aangelegene acte van dagvaarding, die ad valvas curiae is aangeslagen en geplaatst in de Arnhemse Courant, aan den negen en twintigsten Augustus jongstleden, No. 186, doch dat zij in gebreke is gebleven te compareren en dienvolgens tegen haar is verleend verstek;

Overwegende ten aanzien van het regt: dat, vermits hier alzo plaats heeft kwaadwillige verlaten en er reeds meer dan vijf jaren zijn verlopen sedert de Gedaagde zich uit de gemeenschappelijke woning heeft verwijderd, de Eischer, ingevolge Artikel 266 van het Burgerlijk Wetboek, bevoegd is, om echtscheiding te vordagen.

Gezien bij mij Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij de Arrondissements-Regtbank te Zutphen, den negentienden Februarij 1800 zeven en veertig.

(Geteekend) P. S. de van NOORT.

Voor eensluidend afschrift,

G. EBBINK VAN DICK, Beurwaarder.

Men is voornemens, ten overstaan van den Notaris PILGRIM, op Woensdag den 3den Maart 1847 en volgende dagen, des voormiddags, om 10 uur, op het oude Kasteel Doornenburg, in Over-Betuwe, publiek te verkoopen:

Eenige MEUBELN, HUISRAAD, wat GOUD en ZILVER, acht wedgetalde BEDDEN, eenig LINNEN en PELLEN, twee KOEBRESTEN, een KALF; 2 jonge VARKENS, enz. alles twee dagen voor de verkoop te zien.

20 LASTEN GOEDE VOERHAVER.

Liggende te Doesborgh, zullen in de Concertzaal aldaar publiek worden vercocht op Maandag 1 Maart 1847, des voormiddags, om 11 uur.

Nadere informatien bij den Heer G. W. DO LAND, te Doesborgh.

TYDSPIEGEL.

MAANDWERK voor 1847: met PLATEN;

72 vellen druks jaarlijks (1152 bladz.) in twee kolommen.

Royaal octavo; prijs / 12.

De TIJDSPIEGEL zal in zijne kolommen behoudens hetgeen ER IN HET GODSDIENSTIGE, IN HET STAATKUNDIGE, IN HET LETTERKUNDIGE OMGAAT en aan de orde van den dag is. Hij zal BOEKBEORDEELINGEN geven, en tevens LETTERKUNDIG MEN- GELWERK, ook van de letterkundige en wetenschappelijke GESCHIEDENIS OF KRONIEK VAN DEN DAG.

Hierbij zal het oog worden gehouden op alles, wat bij zijne verschijning meest de belangstelling boeit. Hij zal er zich op toeleggen, den Tijdsgeest te doen uitkomen, hem vruchten voor te lichten en te leiden, of waar het noodig moogt wezen, te bestrijden. In onderscheiding van andere Tijdschriften, die zich zoo vaak op neutraal grondgebied trachten te handhaven, waar het staatkundige of godsdienstige gevoelen geldt, zal de TIJDSPIEGEL niet schromen noch zich schamen, openlijk partij te kiezen, en toch het juiste midden bewaren.

De aantal vertaalde, weldenkende, liberaal en gematigde van den TIJDSPIEGEL vereenigd, en het is op grond van dit alles, dat de ondergeteekende de hoop durft koesteren, het publiek een nieuw, degelijk Tijdschrift te kunnen aanbieden, in den smaak der buitenlandsche REVUES.

ENHOUD DER TWIENDE AFLEVERING.

Gevoelenswet. — Wetten, — Geschiedenis, — Opvoeding, — Ontwikkeling. — Theologisch-Homiletische cursus. — Eene predikatie van den Eerw. Heer C. W. A. P. van der Engelseh Episcopale Kerk. — De Biografie van een Prospectus. (Biographisch Woordenboek van alle in den Bijbel voorkomende personen, onder de hoofdredactie van H. VAN HUYNINGEN). — Onderwijs en Opvoeding in Nederland. — De Moedsdienst in Nederland. — Strafrecht. — Openbare behandeling van de misdadige opgelegden. — Het Leidsche adres. — Tegenwoordig des tijds. — LETTERKUNDE. De Jaarboekjes (Almanak voor het Schone en Goede, Muzen-Almanak: Vergeet mij Niet). — Hollandische Letterkunde. — Eene nieuwe kennis. (Polygram, of losse en vaste gedachten van Meester BENJAMIN). — Mensenwerk. De Hulprediker. — Op de Westfaalsche Wereld. — De vijfde. November in Engeland. — De geschiedenis van Londen. — Lexicon. — of Handwoordenboek voor den Tijdspiegel. — Panch en de Spaansche bewijfs-kwestie. — De geschiedenis van CHAM. Kroniek van 1847.

Te Doesborgh, Maart 1847. H. FUHR.

J. P. THIESS, te Nijmegen, heeft uitgegeven en verzonden:

KORTE BESCHRIJVING

VERRECHTSSTREKEN

NOORD-AMERIKA

TE DIENSTE VAN ALLEN, die met de LANDVERRECHTSSTREKEN ENIGE BELANG STELLEN, INZAKE VAN DE ERKENNENDE LAID WENSCHEN TE WETEN. Prijs 30 centen.

Bij den Boekhandelaar N. J. VAN DER WEGE, komt heden van de pers:

BEDENKINGEN tegen het voornemen, om de HEIDELVELDEN door de overbevolking te doen ontginnen, door Mr. G. A. de MEESTER. Prijs 30 centen.

Waterhoogte te Arnhem. Den 24 Febr. 5 1/2 Palm 7. Reims gew. Q. D. gen. 8.0.

To Arnhem, bij C. A. THIESS, Boekdrukker.